

O HELENI PUHAR

Helena Puhar se je rodila 18. oktobra 1920 v Kranju. Umrla je 30. aprila 1968 v Ljubljani.

Njeno življenjsko vodilo je bilo: Kar si je človek naložil, to naj tudi pogumno nosi. V življenju se je treba bojevati, kjer koli je mogoče kaj ukreniti, čemur pa se ni mogoče ubraniti, naj človek mirno sprejme.

Helena Puhar se je rodila 18. oktobra 1920 v Kranju. Po končanem mariborskem učiteljskišču je leta 1941 nastopila prvo učiteljsko službo v Beli krajini in dve leti poučevala »z velikim veseljem in nenavadno toplino«, kakor je o njej zapisal v oceni šolski nadzornik. Leta 1943 je odšla v partizane, tam je nekaj mesecev opravljala službo brigadne bolničarke, nato pa so jo poklicali v glavni odbor AFŽ za Slovenijo, bila je članica vodstva SPŽZ. Po končani vojni je bila urednica Naše žene, nato nekaj časa

načelnica Urada za tisk in propagando pri Svetu za varstvo matere in otroka. Lahko bi napredovala na višje politične položaje, toda odločila se je za delo z mladino. Vrnila se je v šolo in leta 1955 pomagala ustanoviti Vzgojno posvetovalnico, pozneje Svetovalni center za otroke, mladostnike in starše v Ljubljani. Tu je delala leta 1968, ker je vedela, da se bo v centru srečevala s tistimi otroki in starši, ki so še posebno potrebni razumevanja in pomoči. Dve leti se je izpopolnjevala v Ameriki. Več let je bila direktorica in sooblikovalka interdisciplinarne strokovne zasnove, ki je temeljila na individualnem delu z ljudmi v stiski. V odmoru med dvema pogovoroma s starši je omedlela in po možganski operaciji po treh tednih umrla 30. aprila 1968 v Ljubljani. Vse njeno delo je bilo namenjeno človeku v stiski. Poznavanje praktične pedagogike in psihologije ji je pomagalo pri urejanju številnih zapletenih človeških težav. Članke in razprave je objavljala v strokovnih revijah in dnevnem tisku, s številnimi predavanji je nastopala na radiu in televiziji, predavala je učiteljem, staršem in mladostnikom. Heleno Puharjevo je pri vzgojno-izobraževalnem delu in tudi pri predavanjih vodila resnica, da je pravi vzgojitelj lahko človek, ki mu vzgojiteljsko delo ni služba, temveč poklic. Kdor hoče biti dober vzgojitelj, mora biti predvsem miren, blag in potrpežljiv, posebno pri vzgoji pa tudi sicer pri delu z ljudmi. Vzkipljiv in nepotrpežljiv človek lahko naredi v vzgoji veliko škode. Jezljiv učitelj, ki meče predmete po tleh ali celo otrokom v glavo, loputa z vrati in preklinja, ne more biti dober vzgojitelj, pa naj ve povedati o vzgoji še toliko pametnega. Vedno znova je pri svojem delu odkrivala neskončno različnost človeških značajev in usod, zato so

bila njena poglobljena prizadevanja usmerjena v to, da je treba vsakega človeka razumeti, sprejeti takega, kakršen je, in mu tudi pustiti živeti po svoje. Če tak človek zaide v stisko, mu je treba ustrezno pomagati. Opazila in čutila je, kolikokrat so zavračali in zaničevali odklonjene in motene otroke, manj nadarjene, čustveno zbegane ali vedenjsko in vzgojno zanemarjene in iztirjene. Prav zato si je tako zelo prizadevala za čim tesnejše sodelovanje šole in vzgojne posvetovalnice. Prepričana je bila, da je šolski sistem, ki obravnava vse otroke enako ter od vseh zahteva in pričakuje isto, zgrešen. Menila je, da bi se šola morala prilagoditi otrokovim sposobnostim in nagnjenjem, ne pa otrok šoli. Pedagogi naj bi se pri vzgojno-svetovalnem delu zavedali, da je vsak otrok in mladostnik, vsak človek svojevrsten svet z mnogimi dobrimi in slabimi uveljavljenimi danostmi in možnostmi. O razmerjih med starši in otroki, vzgojnih težavah in stiskah je napisala in objavila v poljudni in strokovni periodiki veliko besedil in samostojnih knjig. O spolni vzgoji, 1956, Matjaž in Alenka, 1961, Ali smo starši res odpovedali, 1967, 1985, Vzgoja za današnji čas izbor njenih del- poljudnih in strokovnih člankov in misli, 1973. Uveljavila se je kot zagovornica neavtoritativne, do otrok prijazne vzgoje in pobudnica širjenja spolne vzgoje med šolarji. Leta 1958 je Helena Puhar prejela Žagarjevo nagrado za organizacijo vzgojne posvetovalnice ter za sodobna vzgojna načela in vzgojne metode.

Helena Puhar se je rodila leta 1920 v »Reginčevi« družini v Kranju. Končala je učiteljske. Njeno poučevanje na Dolenjskem je pretrgala 2. svetovna vojna. Sama se je vanjo vključila kot bolničarka. Bila je zelo spretna v govoru in pisanju, zato je začela sodelovati pri različnih publikacijah, ki so nastajale v partizanskih tiskarnah. To delo je kot urednica nadaljevala v reviji Naša Žena tudi po koncu vojne. Leta 1955 je bila soustanoviteljica Vzgojne posvetovalnice v Ljubljani v katero so se zatekli starši, ki so imeli težave s svojimi otroki. V njej je delala kot svetovalka in direktorica vse do leta 1968, ko je umrla, stara le dobrih 47 let.

Helena Puhar je vse svoje znanje in življenjsko moč posvetila mladini in staršem. Zanje je napisala veliko člankov, ki so izšli v različnih časopisih in revijah (Otrok in družina, Teorija in praksa, Naša žena, Naši razgledi). Napisala je tudi več knjig (O spolni vzgoji, Matjaž in Alenka, Ali smo starši odpovedali). Vedno je skrbela, da je širši javnosti in pedagoškim delavcem širila nove in sodobnejše poglede na mlade in na njihove probleme in težave.

Helena Puhar je druga z desne